

EVROPSKÝ PARLAMENT

2009 - 2014

*Výbor pro zahraniční věci
Výbor pro rozvoj
Podvýbor pro lidská práva*

28.9.2010

SDĚLENÍ ČLENŮM

Věc: SACHAROVOVA CENA ZA SVOBODU MYŠLENÍ ZA ROK 2010

Ke sdělení členům výboru je připojen seznam kandidátů Sacharovovy ceny za svobodu myšlení za rok 2010 v abecedním pořadí a rovněž odůvodnění a životopisy, které sekretariát obdržel. Kandidáti byli v souladu se stanovami Sacharovovy ceny navrženi alespoň 40 poslanci Evropského parlamentu nebo politickou skupinou.

GENERÁLNÍ ŘEDITELSTVÍ
PRO VNĚJŠÍ POLITIKY

CM832022CS.doc

PE448.983v01-00

CS

Jednotná v rozmanitosti

CS

SACHAROVOVA CENA ZA SVOBODU MYŠLENÍ ZA ROK 2010

Kandidáti navržení politickými skupinami a jednotlivými poslanci v abecedním pořadí

Kandidát	Činnost	Nominován
ACCESS	Občanské hnutí, které pomáhá chránit ochránce lidských práv a jejich komunikaci online. Poskytuje i technickou pomoc, a umožňuje tak přístup k informacím navzdory cenzuře prováděné represivními režimy.	Nominováno skupinou Aliance liberálů a demokratů pro Evropu
Pan Haytham AL-MALEH	Přední syrský právník a aktivista z oblasti lidských práv, který byl dne 4. července 2010 odsouzen k tříletému trestu odnětí svobody. Monitorovací mise procesu, které zorganizovaly mezinárodní organizace občanských společností, jasně uvedly, že proces s panem Al-Malehem neodpovídal mezinárodním normám pro spravedlivý proces.	Nominován Heidi Hautalaovou a dalšími 44 poslanci
BREAKING THE SILENCE	Izraelská nevládní organizace založená vojáky a veterány izraelských obranných sil, kteří shromažďují a vydávají svědectví o své vojenské službě na Západním břehu Jordánu, v pásnu Gazy a ve východním Jeruzalému v době druhé intifády, a poskytují tak izraelským vojákům ve službě a ve výslužbě a záložníkům platformu, kde mohou důvěrně popisovat své zkušenosti z Izraelem okupovaných území.	Nominována skupinou Zelených/Evropské svobodné aliance a nominována skupinou konfederace Evropské sjednocené levice a Severské zelené levice
Pan Guillermo FARIÑAS	Doktor v oboru psychologie, nezávislý kubánský novinář a politický disident na Kubě. V průběhu let uskutečnil 23 hladovek na protest proti různým stránkám kubánského režimu. Uvedl, že v boji proti cenzuře na Kubě je připraven zemřít.	Nominován skupinou Evropské lidové strany (Křesťanských demokratů) a nominován Evropskou konzervativní a reformní skupinou a nominován Edvardem Kužušníkem a 91 dalšími poslanci

<p>Paní Aminetu HAIDAR</p>	<p>Ochránkyně lidských práv a politická aktivistka z oblasti Sahrawi. Je vůdčí aktivistkou boje za nezávislost v oblasti Západní Sahary. Někdy je za své nenásilné protesty, včetně hladovek, na podporu nezávislosti Západní Sahary nazývána „Gandhím ze Západní Sahary“.</p>	<p>Nominována Norbertem Neuserem, Willy Meyerem, Raülem Romeva i Ruedou a 40 dalšími poslanci</p>
<p>Pan Dawit ISAAK</p>	<p>Eritrejský novinář, spisovatel a dramatik, od roku 2001 politický vězeň. Je držen ve vězení za velmi krutých podmínek. Evropský parlament několikrát žádal o jeho okamžité propuštění.</p>	<p>Nominován Olle Schmidtem, Cecilíí Wikströmovou, Marit Paulsenovou a Lenou Ekovou a 37 dalšími poslanci</p>
<p>Paní Birtukan MIDEKSA</p>	<p>Etiopská politička a bývalá soudkyně. Je vedoucí představitelkou opoziční strany Jednota pro demokracii a spravedlnost (UDJ). Dne 28. prosince 2008 byla Birtukan opětovně zatčena a uvězněna na doživotí. Otevřeně přiznala, že bude pokračovat ve svém „pokojném boji za více demokracie, dodržování lidských práv a právní stát“ v Etiopii.</p>	<p>Nominována skupinou Progresivní aliance socialistů a demokratů v Evropském parlamentu</p>
<p>Otec Thadeus, NGUYÊN VAN LY</p>	<p>Vietnamský kněz a přední aktivista v oblasti lidských práv, který k dosažení svého cíle, jímž je celosvětová propagace lidských práv, používá jako prostředek výhradně nenásilný boj.</p>	<p>Nominován Evropskou konzervativní a reformní skupinou</p>
<p>OPEN DOORS</p>	<p>Nedenominační křesťanská mise podporující pronásledované křesťany, kteří jsou náboženskou menšinou a trpí zejména pronásledováním. V současné době tato organizace působí ve více než 45 zemích a vyvíjí širokou škálu činností.</p>	<p>Nominována Evropskou konzervativní a reformní skupinou</p>

Nominováno skupinou Aliance liberálů a demokratů pro Evropu

Přístup k internetu se rychle stává jednou z nejdůležitějších otázek lidských práv dnešních dní – jako nové právo samo o sobě a jako brána k požívání mnoha dalších práv. Access je občanské hnutí, které pomáhá ochráncům lidských práv chránit sama sebe a jejich komunikaci online. Poskytuje i technickou pomoc, a umožňuje tak přístup k informacím navzdory cenzuře prováděné represivními režimy.

Organizace Access byla založena v roce 2009 po tvrdém povolebním zásahu v Íránu a poskytla důležitou podporu, která pomohla zachovat přístup íránského demokratického hnutí k internetu. Když miliony lidí odmítly výsledky voleb, online síť digitálních aktivistů zahájila sérii kroků k tomu, aby Facebook, Twitter, nezávislé blogy a maily zůstaly přístupné a nemonitorované. Tato síť digitálních aktivistů v celém světě se od té doby sloučila a vytvořila organizaci Access. Svoji činností pomohla organizace Access volně zveřejnit tisíce protestních videí a nahrávek porušování lidských práv (a shromáždila více než 5 milionů názorů), pomohla stovkám tisíc ochránců lidských práv a obyčejných občanů bezpečně prolomit ochranu a dostat se k důležitým zablokovaným internetovým stránkám a umožnila organizacím chránícím lidská práva zůstat online navzdory neustálým útokům různých režimů a jejich hackerů. Cílem činnosti organizace Access je zajistit volný celosvětový přístup k internetu a ochranu a propagaci lidských práv.

<http://www.accessnow.org/>

Nominován Heidi Hautalaovou a 44 dalšími poslanci

Haytham Al-Maleh, syrský právník působící v oblasti lidských práv, na Sacharovou cenu za rok 2010

Rok po přijetí usnesení o případu Muhammada Al-Hassaniho, syrského právníka, který byl svévolně zatčen a držen na tajném místě, přijal Evropský parlament dne 9. září 2010 usnesení o situaci v oblasti lidských práv v Sýrii se zvláštní pozorností věnovanou případu Haythama Al-Maleha, osmdesátiletého právníka působícího v oblasti lidských práv.

Haythama Al-Maleha svévolně zatkli důstojníci zpravodajské služby dne 14. října 2009, byl držen na neznámém místě až do výslechu před vojenským prokurátorem dne 20. října 2009 a byl souzen druhým vojenským soudem v Damašku, přestože vojenské soudy by neměly být oprávněny soudit civilní osoby. K jeho zatčení došlo v době, kdy měla být na návrh členských států EU podepsána dohoda o přidružení se Sýrií, jejíž podstatnou částí je právě dodržování lidských práv.

Dne 4. července 2010 byl Haytham Al-Maleh odsouzen podle článků 285 a 286 syrského trestního zákoníku ke třem letům odnětí svobody na základě toho, že „předával falešné a přehnané zprávy, které oslabují národní cítění“. Obvinění se zakládají na rozhovorech pana Al-Maleha se sdělovacími prostředky, v nichž kritizoval přetrvávající používání krizových zákonů v Sýrii a skutečnost, že syrské orgány nadále kontrolují soudní systém. Mise monitorující soudní proces organizované mezinárodními organizacemi občanské společnosti jasně uvedly, že proces s panem Al-Malehem neodpovídal mezinárodním normám pro spravedlivý proces.

Zdravotní stav pana Al-Maleha se v létě vážně zhoršil. Trpí artritidou, diabetem a problémy se štítnou žlázou a nemá žádný pravidelný přístup k lékům.

Odsouzení Haythama Al-Maleha, který je považován za předního právníka v oblasti lidských práv v Sýrii, je znamením, že pronásledování právníků a ochránců lidských práv pokračuje. Je dokonce silným varovným signálem pro právníky, kteří propagují právní stát a každodenně protestují proti omezením zavedeným výjimečným stavem, který je v platnosti od roku 1963.

Podpis dohody o přidružení mezi EU a Sýrií byl na žádost syrské strany odložen. Od října 2009 je Komise zmocněna Radou, aby vyjasnila situaci a našla cestu k podpisu dohody. Ve svém usnesení ze září 2010 Parlament zdůraznil zhoršování situace v oblasti lidských práv, včetně systematických represí proti právníkům a ochráncům lidských práv v Sýrii, a požadoval jasný mechanismus pro zahájení diskusí mezi syrskými a evropskými protějšky ke konkrétnímu zlepšení situace v oblasti lidských práv a demokracie, které EU očekává od syrských orgánů.

Udělení Sacharovovy ceny za rok 2010 panu Al-Malehovi by mohlo být vnímáno jako velká podpora všem, kdo brání lidská práva a podporují demokratické reformy v Sýrii, a stalo by se

významným signálem pro EU, která musí zaručit soudržnost a účinnost své vnější činnosti v oblasti dodržování a propagace lidských práv.

Nominována Rebeccou Harmsovou a Danielem Cohn-Benditem jménem skupiny Zelených/Evropské svobodné aliance

Breaking the Silence

Kdo jsou a co dělají

Breaking the Silence je izraelská nevládní organizace založená v roce 2004 vojáky a veterány izraelské armády, kteří shromažďují a zveřejňují svědectví o své vojenské službě na Západním břehu Jordánu, v pásnu Gazy a ve východním Jeruzalému v době druhé intifády.

Ve společnosti, která má sklony přehlížet bezpráví a útlak neodmyslitelně spjaté s okupací, je práce organizace Breaking the Silence mimořádně důležitá. Organizace Breaking the Silence zdůrazňuje, jak je izraelská společnost „nadále slepá a popírá to, co se děje jejím jménem“. Organizace Breaking the Silence je odhodlána konfrontovat izraelskou veřejnost s fakty o izraelské okupaci tak, jak ji vidí na vlastní oči izraelští vojáci, a rozprout debatu o dopadu dlouhotrvající okupace na palestinské obyvatelstvo a na izraelskou společnost.

Od roku 2004 shromáždila organizace Breaking the Silence svědectví od více než 650 vojáků, kteří sloužili na okupovaných územích od počátku druhé intifády. Pro izraelskou mládež, studenty, politiky, novináře, zahraniční diplomaty a pro širokou veřejnost pořádá i cesty do vesnic jižně od Har Hebron, aby jim umožnila jedinečné bezprostřední setkání se zoufalou situací v tomto regionu.

Organizace má velký zájem na důvěryhodnosti příběhů, které zveřejňuje. Ke každému příběhu chce mít dva očitě svědky, provádí šetření tak, že hovoří s ostatními vojáky, zaznamenává rozhovory a vše ověřuje u B'Tselem a u dalších organizací. Existuje řada příběhů, které nejsou zveřejněny, protože není možno je dostatečně ověřit.

Co ohrožuje a komplikuje práci organizace Breaking the Silence

Přestože má práce organizace Breaking the Silence v Izraeli i v zahraničí mnoho příznivců, je ještě mnoho těch, kdo její práci nepodporují a používají stále více výhrůžných prostředků ve snaze vyřadit organizaci z provozu a zbavit se jí. Mezi tyto prostředky patří zatýkání členů organizace, útoky a bránění cestám organizovaným touto organizací vojenskými prostředky, veřejné hanobení a pokusy zarazit financování.

Zadržování a věznění: Členové organizace Breaking the Silence jsou často zadržováni izraelskou policií v osadě Kirjat Arba sousedící s Hebronem. Při zadržování jsou uváděny různé důvody od narušování klidu přes obavy z útoků osadníků po falešné stížnosti osadníků. Nikdy nebylo prokázáno, že by některá z těchto stížností byla oprávněná, a proti organizaci Breaking the Silence nebylo nikdy vzneseno obvinění¹.

Útoky osadníků a bránění cestám vojenskými prostředky: Na organizované cesty do Hebronu často útočí hebronští osadníci a tyto útoky jsou stále násilnější. I přes tucty stížností podaných izraelské policii se s těmito útoky téměř nic neudělalo. Izraelské obranné síly naopak několikrát konání cest zabránily, aby předešly násilí ze strany osadníků. Situaci ještě zhoršila skutečnost, že vojenští velitelé uvedli veřejně ve sdělovacích prostředcích, že členové organizací bojujících za lidská práva, zejména členové organizace Breaking the Silence, jsou těmi, kdo jsou zodpovědní za násilí v této oblasti. Tato prohlášení reálně legalizovala snahy osadníků aktivisty poškozovat a ohrožovat. Dnes bývá jedna třetina cest, které chce organizace Breaking the Silence pořádat, zamítnuta a během cest, které se uskuteční, dochází k obtěžování a fyzickému napadání ze strany osadníků a policii je podáváno mnoho falešných stížností na organizaci Breaking the Silence. V současné době je v platnosti vojenský rozkaz, který zabráňuje členům organizace Breaking the Silence vstoupit do hrobky patriarchů v Hebronu.

Veřejné hanobení a pokusy zarazit financování: Od okamžiku, kdy byla organizace Breaking the Silence založena, dochází k pokusům podkopat její důvěryhodnost a pošpinit její jméno. Veřejné zlehčování dosáhlo svého vrcholu po zveřejnění svědectví vojáků týkajících se operace Lité olovo v Gaze. Izraelský premiér Benjamin Netanjahu veřejně odsoudil organizaci Breaking the Silence² a izraelský ministr zahraničních věcí vyvíjel tlak na zahraniční vlády, aby přestaly tuto organizaci financovat³. Organizace Breaking the Silence se zároveň stala cílem podněcování ze strany mnoha veřejně známých osobností, včetně dvou prominentních konferencíerů talk show v izraelském veřejnoprávním vojenském rozhlasu, kteří vybízeli své posluchače, aby organizaci Break the Silence „zprelámali kosti“⁴.

¹ <http://www.frontlinedefenders.org/node/1570>

² <http://www.haaretz.com/print-edition/news/pm-slams-breaking-the-silence-1.282675>

³ http://www.dutchnews.nl/news/archives/2009/07/israel_wants_clarity_on_human.php

⁴ <http://www.nif.org/issue-areas/stories/nif-protests-public-army.html>

Nominována Lotharem Biskym jménem skupiny konfederace Evropské sjednocené levice a Severské zelené levice

Breaking the Silence

Breaking The Silence (BTS) je izraelská nevládní organizace založená vojáky a veterány izraelských obranných sil, kteří shromažďují a vydávají svědectví o své vojenské službě na Západním břehu Jordánu, v pásmu Gazy a ve východním Jeruzalému v době druhé intrády, a poskytují tak izraelským vojákům ve službě a ve výslužbě a záložníkům platformu, kde mohou důvěrně popisovat své zkušenosti z Izraelem okupovaných území.

Deklarovaným posláním organizace je „prolomit mlčení“ vojáků izraelských obranných sil, kteří se vracejí k občanskému životu v Izraeli, a „odhalit propastný rozdíl mezi realitou, s níž se setkali na okupovaných územích, a mlčením, s nímž se setkávají doma.“

Organizace Breaking the Silence vznikla v roce 2004, shromažďuje svědectví vojáků a zveřejňuje je a pokouší se tak „přinutit izraelskou společnost zabývat se realitou, kterou sama vytvořila,“ a podívat se do tváře „hrubému zacházení s Palestinci, rabování a ničení majetku“, které vojáci znají velmi důvěrně.

Organizace zveřejňuje na svých internetových stránkách psané reportáže a videonahrávky. Dne 15. července 2009 vydala organizace Breaking the Silence novou knížku „Svědectví vojáků z operace Lité olovo, Gaza 2009“ a před nedávnem vydala knížku svědectví žen ve vojenské službě. Členové skupiny podnikají přednášková turné po celém Izraeli, po západní Evropě a po Spojených státech. Pro izraelskou veřejnost pořádá organizace Breaking the Silence cesty do Hebronu.

Izraelská vláda protestovala proti financování organizace Breaking the Silence ze strany zahraničních vlád. Jasně uvedla, že je proti tomu, aby Británie, Nizozemsko a Španělsko financovaly nevládní organizaci „se zřejmým protivládním programem.“

Izraelský velvyslanec v Nizozemsku uvedl, že Izrael je demokratický stát a že finance by měly proudit tam, kde demokracie není. Podle jeho slov je organizace Breaking the Silence prý „legální a legitimní organizací“, ale její financování ze strany holandské vlády je „ve světle politicky citlivé situace“ nerozumné.

Nominován Josephem Daulem, José Ignaciem Salafrancou Sánchez-Neyrem, Jaime Mayor Orejou, Jackem Saryusz-Wolskim, Jarosławem Leszkem Wałęsou a Franciscem José Millánem Monem jménem skupiny Evropské lidové strany (Křesťanských demokratů)

„Guillermo Fariñas jménem těch, kdo na Kubě bojují za svobodu a lidská práva“

Guillermo Fariñas, 48 let, je bývalým vojákem, z něhož se stal kubánský „disident“. V roce 1989, poté, co vrátil svůj průkaz komunistické mládeže, se připojil k opozici. Tento muž, povoláním psycholog a novinář, vytvořil svou vlastní nezávislou tiskovou agenturu „Cubanacan Press“, jejímž cílem bylo především informovat zbytek světa o osudu politických vězňů na Kubě. Bylo to však zbytečné, neboť agentura je dnes zavřená a dále nepublikuje. Vzhledem k tomu, že bylo zakázáno manifestovat, uspořádal v této souvislosti v roce 2006 hladovku a tak protestoval proti cenzuře na internetu a požadoval, aby všichni měli volný přístup na internet. Za to obdržel v roce 2006 cenu Prix Cyber liberté organizace Reporters Sans Frontières (Reportéři bez hranic).

Guillermo Fariñas, stoupenec nenásilných metod, který se odvažuje pranýřovat Castrův režim, je významnou osobností boje proti věznění politických oponentů. On sám strávil 11 a půl roku ve vězení, ale stále tužší kubánský režim nebyl nikdy schopen zlomit ani jeho odhodlání, ani jeho humanismus. Stejně jako mnozí jiní před ním si zvolil protestní hladovku, aby vyzval veřejné mínění k reakci na stav svobody ve vlastní zemi, a přináší tak naději desítkám uvězněných novinářů a bojovníků za svobodu.

Svou třiadvacátou hladovku zahájil Guillermo Fariñas 24. února 2010, tedy den po sporné smrti jednoho z vězňů svědomí, Orlanda Zapaty Tamaya, k níž došlo po téměř tříměsíční hladovce a kterou tehdy odsoudil i Evropský parlament. Požadoval tak propuštění 26 nemocných zadržených politických vězňů a odsuzoval skutečnost, že kubánský režim popírá porušování lidských práv. Hladovku ukončil po 135 dnech, 8. července 2010 poté, co kubánská katolická církev oznámila, že do čtyř měsíců bude propuštěno 52 vězňů, a v době, kdy jeho zdravotní stav začal být znepokojivý.

Boj Guillerma Fariñase tedy vždy byl a je příkladem pro všechny ochránce lidských práv a demokracie.

**Nominován Evropskou konzervativní a reformní skupinou
a
nominován Edvardem Kožušníkem a 91 dalšími poslanci**

Guillermo FARIÑAS

Guillermo Fariñas je doktor v oboru psychologie, nezávislý kubánský novinář a politický disident na Kubě. V průběhu let uskutečnil 23 hladovek na protest proti různým stránkám kubánského režimu. Uvádí, že v boji proti cenzuře na Kubě je připraven zemřít.

Před nedávnem ukončil čtyřměsíční protestní hladovku, při níž požadoval propuštění 52 vězněných opozičních aktivistů ve špatném zdravotním stavu. Lékaři tvrdili, že Fariñas byl blízko smrti.

Proč by ho měl EP podpořit:

- Fariñas je ryzím symbolem svobody vyjadřování a demokracie;
- je připraven za tyto morální zásady zemřít;
- je to příležitost, jak může EU vyslat jasný signál kubánskému režimu, že společný postoj EU* nebude revidován, nečiní-li Kuba skutečné kroky k liberalizaci totalitního režimu (na rozdíl od současné politické linie socialistické vlády ve Španělsku).

* Politika EU z roku 1996 uvádí, že bez pokroku v oblasti lidských práv a demokracie nemohou být vztahy s Kubou normalizovány.

Jmanována Norbertem Neuserem, Willym Meyerem, Raülem Romeva i Ruedou a 40 dalšími poslanci

AMINETU HAIDAR

Aminetu Haidarová (El Aaiún, 1967) je uznávaná saharská bojovnice za lidská práva a aktivistka prosazující nezávislost Západní Sahary. Je předsedkyní CODESA (Saharský kolektiv ochránců lidských práv). Haidarová je příkladem nenásilného boje a mírového odporu, a je proto známa rovněž pod přізviskem „Gándhí ze Západní Sahary“.

Aminetu se pro své úsilí o ochranu lidských práv saharského lidu stala již několikrát obětí pronásledování a stíhání. V roce 1987 se zúčastnila mírové demonstrace, která požadovala, aby Maroko uspořádalo referendum o sebeurčení Západní Sahary, jak je stanoveno v několika rezolucích OSN. Byla proto bez jakéhokoliv soudního řízení uvězněna a po dobu čtyř let držena na neznámém místě v tajných marockých věznicích, kde byla mučena společně s desítkami dalších saharských politických vězňů.

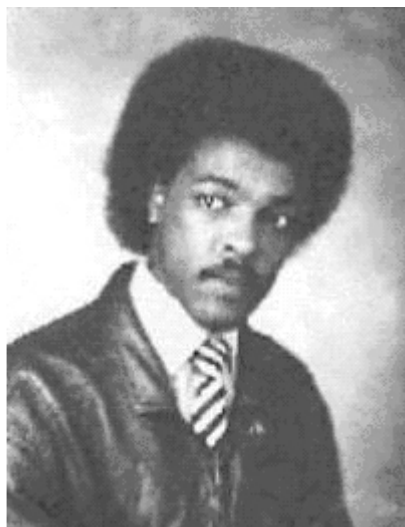
V roce 2005 byla v Maroku odsouzena k 7 měsícům vězení, tentokrát v „Černé věznici“ v Al-‘Ajúnu, západosaharském městě okupovaném Marokem. Evropský parlament přijal v dubnu téhož roku usnesení, v němž žádal Maroko, aby ji okamžitě propustil spolu s dalšími 36 saharskými vězni svědomí. Propuštěna byla až po vypršení trestu.

V listopadu 2009 byla při návratu z cesty do Spojených států, kde převzala cenu za občanskou statečnost, nezákonně vyhoštěna marockými úřady z letiště v Al-‘Ajúnu (Západní Sahara), kde jí byl zabaven pas, a poté byla přinucena k odjezdu do Španělska. Na letišti v Lanzarote (Kanárské ostrovy) zahájila Aminetu protestní hladovku, která trvala 32 dní. Po uplynutí této doby se jí podařilo vrátit se domů na okupovaná území.

Z cen, jimiž byla tato saharská aktivistka oceněna, lze mimo jiné uvést Cenu za lidská práva Juana Marii Brandése a Freedom Award (2006), Cenu stříbrné růže (2007), Cenu za lidská práva a spravedlnost Roberta F. Kennedyho (2008), Cenu za občanskou statečnost v oblasti lidských práv nadace Train (2009) a Mezinárodní Jovellanosovu cenu za odpor a svobodu (2010). Aminetu Haidarová byla navržena organizací Amnesty International na udělení ceny Ginetty Saganové a rovněž byla nominována na Nobelovu cenu míru.

Nominován Olle Schmidtem, Cecilíí Wikströmovou, Marit Paulsenovou a Lenou Ekovou a 37 dalšími poslanci

Pan Dawit ISAAK

Dawit Isaak je novinář, spisovatel a dramatik. Narodil se 27. října 1964. O dvacet devět let později byla jeho země po dlouhé a krvavé osvobozené válce prohlášena za stát Eritrea. Do Švédska přišel jako válečný uprchlík v roce 1987. V roce 1992 získal švédské občanství.

Když Eritrea získala nezávislost, Dawit Isaak se vrátil do své rodné země. Oženil se a založil rodinu. Časem se stal spolunajitelem prvních nezávislých novin v zemi, Setit, kam přišel pracovat jako reportér. Ale ukázalo se, že nezávislost Eritreje je křehká. V roce 1998 vzplál neočekávaně opět konflikt s Etiopií, který vedl k pustošivé pohraniční válce. Dawit Isaak se vrátil do Švédska a připravoval vše na to, aby dostal svou rodinu do bezpečí. Jeho žena a tři děti jej následovaly v dubnu 2000. Usadili se v Göteborgu.

O rok později cestoval Dawit Isaak znovu do Eritreje. To jaro vřela Asmara politickou aktivitou. Pohraniční válka vyvolala vášnivou politickou debatu. Skupina patnácti členů kabinetu požadovala mimo jiné demokratické reformy a důkladné objektivní zhodnocení událostí, jež k válce vedly. V květnu, když nebyla žádost patnácti disidentů vyslyšena, tito disidenti zveřejnili svou kritiku na internetu ve formě otevřeného dopisu. Tento dopis zveřejnil i svobodný tisk spolu s analýzou, komentáři a rozhovory s několika z těchto patnácti politiků. Během několika dní bylo jedenáct z těchto patnácti politiků zatčeno, stejně jako deset předních novinářů ze svobodného tisku včetně Dawita Isaaka, který byl vzat do vazby časně ráno v neděli 23. září 2001.

Nikdo z nich nebyl dosud formálně obviněn a s nikým z nich nebyl veden spravedlivý soudní proces. Novináři i politici byli označeni za zrádce. Novináři byli obviněni i z toho, že přijímali finanční pomoc ze zahraničí, což je podle eritrejských krizových zákonů zločin.

Dawit Isaak dal o sobě několikrát od svého zatčení vědět. V listopadu 2001 jej přes mříže letmo zahlédla tehdejší honorární konzulka v Asmaře Lis Truelsenová a měla čas s ním prohodit pár slov. V dubnu 2002 byl podle americké tiskové organizace Committee to Protect Journalists (Výbor na ochranu novinářů) převezen do nemocnice kvůli léčbě zranění způsobených mučením. V létě 2004 eritrejský velvyslanec ve Stockholmu Araya Desta sdělil švédskému státnímu rozhlasu, že Dawitu Isaakovi se daří dobře. Ale dodnes nebylo ani jeho rodině, ani švédským orgánům, ani mezinárodním humanitárním organizacím povoleno Dawita Isaaka navštívit. Eritrejské úřady prohlašují, že Dawit Isaak je pouze eritrejským občanem, nikoli švédským, a jeho případ je tedy případem vnitrostátního významu.

Na jaře 2010 uprchl z Eritrey do Etiopie bývalý vězeňský dozorce ze známého zařízení Eiraeiro, kde je vězněn Dawit Isaak a další novináři a opoziční aktivisté. Ve svém svědectví uvedl, že věznice leží v poušti (přibližně 100 kilometrů od hlavního města Asmary) a zásobuje se do velké míry sama, aby ještě více izolovala vězně od ostatní společnosti. Cely jsou velké tři krát čtyři metry a je v nich toaleta, sprcha a tři příkrývky. Jídlo dostávají vězni jen jednou denně a skládá se ze šesti krajíčků chleba a (málo výživné) polévky. Vězeňští dozorcí se nesmějí s vězni bavit. Aby bylo zajištěno, že mezi dozorcí a vězni nevzniknou žádné vazby, dozorcí pracují vždy ve skupinách po třech nebo po čtyřech. Vězni musí nosit neustále pouta na ruku a psychické týrání je běžné. Vězňů ani nejsou oslovováni svými jmény, jsou vedeni pouze jako čísla, která dostali.

V létě 2010 řekl představitel eritrejské vlády švédskému tisku, že případ Dawita Isaaka se nikdy nebude projednávat před soudem, protože je považován za nebezpečný pro národní bezpečnost Eritreje.

V lednu 2009 žádal Evropský parlament okamžité propuštění Dawita Isaaka a dalších vězněných novinářů, a to usnesením o Africkém rohu (B6/033 2009). Dne 20. února 2009 tehdejší předseda Evropského parlamentu Hans-Gert Pöttering zaslal eritrejskému prezidentovi dopis, kde vyjádřil hluboké obavy o zhoršující se zdravotní stav Dawita Isaaka a opakoval žádost o okamžité propuštění Dawita Isaaka a dalších novinářů. Vyzýval i eritrejské úřady, aby souhlasily s tím, že Dawita Isaaka ve vazbě navštíví pracovník Evropské komise v doprovodu lékaře. V roce 2009 byl Dawit Isaak jedním ze tří finálových kandidátů na Sacharovovu cenu udělovanou Evropským parlamentem. V červnu 2010 předseda Evropského parlamentu Jerzy Buzek zaslal eritrejskému prezidentovi oficiální dopis, ve kterém opětovně vyjádřil hluboké obavy Evropského parlamentu o Dawita Isaaka.

Nominována Martinem Schulzem jménem skupiny Progresivní aliance socialistů a demokratů v Evropském parlamentu

Birtukan Mideksa

Birtukan Mideksaová je etiopská politička a bývalá soudkyně. Je vedoucí představitelkou opoziční strany Jednota pro demokracii a spravedlnost (UDJ). Narodila se v Addis Abebě v Etiopii. Po absolvování střední školy studovala na univerzitě v Addis Abebě, kde získala bakalářský titul na právnické fakultě. Právní praxi vykonávala ve 3. okrsku federálního soudního systému.

Při práci pro federální soudní systém byla Birtukan jmenována soudkyní třetího okresního soudu u federálního prvoinstančního soudu. V té době předsedala senátu v mimořádně významném případě bývalého ministra obrany a vysokého úředníka TPLE, Siye Abrahay, který byl obviněn z korupce. Propustila obviněného na kauci a o několik minut později byla překvapena tím, že státní orgány Siye zatkly, když vycházel od soudu v doprovodu své rodiny a přátel. Údajně pak obdržela několik varovných zpráv a výhrůžek od agentů státní bezpečnosti.

Později se Birtukan rozhodla vstoupit do politické strany s cílem dosáhnout v zemi rychlé změny, včetně právního státu a plného respektování a provádění ústavy, která, jak při své práci soudkyně zjistila, není vždy na prvním místě. Vstoupila do strany Hnutí Etiopské duhy: hnutí za demokracii a sociální spravedlnost a později, po vytvoření koalice čtyř stran, do strany Koalice pro jednotu a demokracii (CUD). Po volbách v roce 2005 získala její strana třetinu míst v parlamentu a vypadalo to, že by jich byla patrně získala více, kdyby bylo nedošlo k volebním a sčítacím nesrovnalostem, a vládní strana začala zatýkat vedoucí představitele opoziční strany (včetně Birtukan). Birtukan byla obviněna z pokusu svrhnout ústavní pořádek a byla odsouzena na doživotí. Byla omilostněna po zdoluhavých jednáních v roce 2007 poté, co spolu s dalšími vedoucími představiteli opozice strávila 18 měsíců ve vězení. Později založila UDJ (Jednotu za demokracii a spravedlnost) na stejných zásadách, jako dříve CUD. Potřeba pojmenovat stranu nově vyplynula ze skutečnosti, že volební komise vládnoucí strany ji označila za skupinou odštěpenou od CUD (aka Kinijit). Birtukan byla zvolena předsedkyní UDJ, jejímž cílem je přinést do Etiopie změny mírovými prostředky.

Dne 28. prosince 2008 byla Birtukan opětovně zatčena a uvězněna na doživotí poté, co byla zrušena milost, která jí byla udělena v roce 2008. Birtukan Mideksaová byla jednou z více než 100 osob uvězněných za přečiny po sporných volbách v roce 2005. Spor o podmínky přivodil její opětovné zatčení. Etiopská vláda tvrdila, že její omilostnění bylo podmíněné „omluvou za její trestné činy“. Uvedla, že nařídila její opětovné zatčení na základě zpráv, že Birtukan veřejně popřela, že by se byla omluvila za své činy nebo že by byla požádala o milost, a že bude nyní uvězněna na doživotí. Birtukan otevřeně připustila, že pokračuje ve svém „pokojném boji za více demokracie, dodržování lidských práv a právní stát“ v Etiopii. Její problémy začaly v okamžiku, kdy v zahraničí hovořila s novináři o tom, jak byli propuštěni vedoucí představitelé opozice. Zmínila se o jednáních mezi opozicí a vládou za podpory „panelu starších“, která předcházela udělení milosti. Vláda kladla důraz na dokument podepsaný vězni, kteří měli být propuštěni a kteří „litovali“ všech „chyb“, jichž se „dopustili“, a naznačovala, že propuštění bylo součástí obvyklého soudního procesu, nikoli součástí dojednané politické dohody.

Merera Gudina, vedoucí představitel opoziční koalice Fórum za demokratický dialog (FDD – Medrek) uvedl před posluchači při návštěvě USA v listopadu 2009, že „Birtukan Mideksaová se stane etiopským Mandelou“. Mnoho jejích fanoušků o ní hovoří jako o Aun Schan Su Āij, barské vězenkyni svědomí.

V prosinci 2009 organizace Amnesty International charakterizovala uvěznění Birtukan Mideksaové jako „*nespravedlivé a politicky motivované*“. Zahájila mezinárodní kampaň požadující její propuštění a zpochybnila tvrzení etiopské vlády, že uvěznění Birtukan bylo legální¹. Když byl na tiskové konferenci v prosinci 2009 tázán na její propuštění etiopský premiér Meles Zenawi, který se o ní zřídka vyjadřuje jejím jménem, odpověděl: „O propuštění Birtukan se nikdy s nikým nedohodneme. Nikdy. Tečka. To je uzavřená záležitost².“

¹ <http://www.ethiopianreview.com/content/11916>

² http://en.wikipedia.org/wiki/Birtukan_mideksa

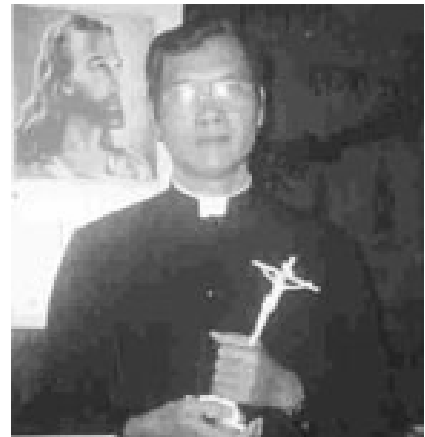
Nominován Evropskou konzervativní a reformní skupinou

Otec Thadeus Nguyen Van Ly

Otec Nguyen Van Ly je vietnamský kněz a přední aktivista v oblasti lidských práv, který jako prostředek k dosažení svého cíle, jímž je celosvětová propagace lidských práv, používá výhradně nenásilný boj. Jeho hlavními zásadami jsou:

- volný pohyb a svoboda pobytu, shromažďování, přijímání a šíření informací, svoboda myšlení a vyznání;
- rovnost a spravedlnost pro vietnamský lid;
- nastolení skutečné demokracie ve Vietnamu.

Otec Nguyen Van Ly byl poprvé zatčen v září 1977 za to, že rozšiřoval dva eseje arcibiskupa Nguyen Kim Diena, které kritizovaly vládní útlak náboženských menšin. Tento kněz poté strávil dohromady více než 20 let ve vězení nebo v domácím vězení kvůli tomu, že obhajuje lidskou důstojnost a demokracii. Při svém dočasném propuštění z důvodu léčení v březnu 2010 úřady okamžitě zahájily podrobné sledování otce Nguyen Van Ly a jelikož představuje „ohrožení národní bezpečnosti“, bylo mu „neustále“ vyhrožováno zatčením za to, že vyzývá mezinárodní komunitu, aby zpozorněla a povšimla si situace v oblasti lidských práv ve Vietnamu.

Otec Nguyen Van Ly shrnuje svou práci na podporu lidských práv a důstojnosti takto: „Civilizovaná společnost by nikdy neměla umožnit žádné vládě, bez ohledu na ideologii nebo politické zásady, aby se odchýlila od všeobecných lidských práv a aby izolovala svůj vlastní lid za železnou oponou z toho důvodu, aby nikdo „nezasahoval“ do vnitrostátních záležitostí“.

Nominována Evropskou konzervativní a reformní skupinou

OPEN DOORS

OPEN DOORS je nenedominační křesťanská mise podporující pronásledované křesťany, kteří jsou náboženskou menšinou a trpí zejména pronásledováním. Čtyři pětiny všech osob pronásledovaných po celém světě za svou náboženskou víru jsou křesťané. V mnoha zemích na celém světě dochází k různé míře pronásledování, od jednotlivých činů po strukturální útlak ze strany úřadů.

Misi OPEN DOORS založila v roce 1955 Anne van der Bijlová, nizozemská občanka, poté, co navštívila pronásledované křesťany v komunistickém Polsku. Cílem mise OPEN DOORS byli zpočátku křesťané v komunistické střední a východní Evropě a v Číně. V sedmdesátých letech se její činnost rozšířila na Střední východ a do části Afriky a jihovýchodní Asie. V současné době organizace působí ve více než 45 zemích a vyvíjí širokou škálu činností. Mezi tyto činnosti patří:

- lobbování v západních zemích i v zemích s utlačovatelskými režimy na podporu svobody náboženského vyznání nebo víry;
- poskytování právní pomoci a podpory vězněným osobám a jejich rodinám;
- sponzorování regeneračních center pro křesťanské uprchlíky, vdovy a sirotky, smírčích duchovních a škol biblických studií;
- šíření bible a další křesťanské literatury.

Mise OPEN DOORS každoročně zveřejňuje *World Watch List*, na němž jsou seřazeny země celého světa podle intenzity pronásledování křesťanů za aktivní praktikování víry.

Mise OPEN DOORS zahájila před nedávnem operaci na pomoc pákistánským obětem povodní, které patří k náboženským menšinám, jež byly pákistánskými záchrannými silami diskriminovány.

Více informací naleznete na:

<http://sb.od.org/> (internetový portál OPEN DOORS International)

<http://www.opendoorsuk.org/> (OPEN DOORS UK)

<http://www.opendoors.nl> (OPEN DOORS NL)